

normálnymi V praxi bude ovšem aj v historických zemiach predpísaná daň takmer pravidelne dľa maximálnych sadzieb, jako zo zkúseností s maximálnou sadzbou § 32. zák. čís. 329. z r. 1921, resp. zák. čís. 229. z r. 1922 u verejne účtujúcich podnikov dá sa dedukovať.

Pre budúcnosť, menovite pre zamýšľanú reformu priamych daní je riešenie otázky jednotnej daňovej sadzby zárobkovej dane platnej pre celú republiku, ktorá sa má volať »všeobecná daň výdelková« už naznačené v predbežnom návrhu ministerstva financií.

V tomto návrhu stanoví sa v § 13. sadzba 3% z čistého výnosu, ale menšie výnosy majú mať tú úľavu, že sa u nich zdaňovací základ má znížiť o $\frac{5}{6}$, keď výnos podniku neprevyšuje Kč 10.000, o $\frac{4}{6}$ pri výnose od 10.000 Kč do 20.000 Kč, o $\frac{3}{6}$ pri výnose od 20.000 Kč do 40.000 Kč, o $\frac{2}{6}$ pri výnose od 40.000 Kč do 60.000 Kč, o $\frac{1}{6}$ pri výnose od 60.000 Kč do 100.000 Kč.

Týmto spôsobom má sa vlastne dosiahnuť zníženie daňovej sadzby na $2\frac{1}{2}\%$, 2%, $1\frac{1}{2}\%$, 1% a $\frac{1}{2}\%$. Degresia táto odôvodňuje sa v predlohe zásadou, dľa ktorej má sa dostať menším podnikom, v ktorých prevláda vlastná práca poplatníkova, výhod pred väčšími podnikmi, v ktorých prevážnou mierou sa uplatňuje pôsobenie kapitálu.

Daň má byť ohraničená tým spôsobom, že nesmie byť menšia, než $\frac{2}{1000}$ celkového kapitálu, ktorý je v podniku (zamestnaní) trvale na zisk uložený. Pre toto ustanovenie uvádza predloha nasledujúci dôvod: Z hľadiska daňovej spôsobilosti je vo výdeľčnom podniku, bárs aj dočasne tento neposkytoval by výťažku, utajená jakási daňová sila, ktorú objektívna daň nemôže nechať nepovšimnutú. Jestli je nutné brať v úvahu niekedy aj moment »zájmu«, potom aj dočasne pasívne podniky sú povinné prispievať štátu a samosprávnym sväzkom na úhradu výdavkov právnych a správnych opatrení, ktorých výhod sú účastné.

Práve de lege ferenda je nutné povšimnúť si bližšie týchto proponovaných reformných ustanovení a ich dôvodov, ako zo stanoviska finančnej vedy, tak aj zo stanoviska finančného práva platného v cudzine a konečne, pretože ide tu o druh dane, týkajúci sa takmer výhradne obchodu, priemyslu a živností, tiež zo stanoviska novej doktríny tak zv. z á v o d n e j d a ň o v e j n a u k y (Steuerbetriebslehre).

(Pokračovanie.)

Dr. Štefan Moys:

Výťah z rozhodnutí Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Poľnohospodársky prestupok dľa bodu a) § 93. z. čl. XII : 1894 nemôže byť kvalifikovaný zločinom na základe § 338. Tr. z., len keď sa vyskytujú okolnosti, uvedené v § 336. Tr. z.

Najvyšší súd vyniesol nasledovný rozsudok:

Sedria za vinnú uznala obžalovanú z prestupku dľa § 51. Tr. z., ktorý tak spáchala, na poliach u hrobitova ukradla švábku (zemiaky), t. j. potra-

vinu v hodnote 10 Kč neprevyšujúcej. Následkom odvolania štát. zástupca súdna tabula zrušila rozsudok sedrie čo do kvalifikácie, a kvalifikovala čin obžalovanej na miesto zločinu ohľadom na § 20. Tr. z. na prečin krádeže dľa §§ 333. a 338. Tr. z., lebo obžalovaná bola pre prečin krádeže už dva razy trestaná bez toho, že od vykonania posledného trestu 10 rokov by bolo uplynulo.

Oba sudy nižšieho stupňa mylili sa pri kvalifikácii činu.

Obžalovaná kradla švábkky, teda poľnohospodárske plodiny v hodnote niže 60 Kč na poliach. Tento čin kvalifikuje sa teda správne za poľnohospodársky prestupek dľa bodu a) § 93. zák. čl. XII : 1894, ktorý výnimkou uvedenou v zákone len vtedy sa kvalifikuje za zločin keď sa vyskytujú okolnosti uvedené v § 336. Tr. z. Ponevác zákon zreteľne označuje tie okolnosti, následkom ktorých čin uvedený v bode a) § 93. zák. čl. XII : 1894. kvalifikuje sa za zločin, a medzi týmito zákon neoznačuje okolnosti uvedené v § 338. Tr. z. preto na základe tohoto § čin obžalovanej nemôže byť za zločin krádeže kvalifikovaný. Ponevác ďalej poľnohospodársky prestupok dľa bodu a) § 94. cit. zák. dľa posl. odst. cit. § má byť stíhaný len na súkromný návrh poškodeného, v tomto prípade ale poškodení boli neznámi a proti obžalovanej súkromného návrhu nepodali, preto je tu dôvod zmätočnosti uvedený v bode 1. c) § 385. Trpp., na ktorý súd má hľadieť z úradnej povinnosti a preto zrušujú sa rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa, nakoľko obžalovaná Z.... za vinnú bola uznaná a trestaná bola, a na základe bodu 4. § 326. Trpp. obžalovanú oslobodil zpod tarchy a následkov obžaloby vznesenej pre zločin krádeže dľa §§ 333. a 338. Tr. z.

(C. Zm. III 20/24 zo dňa 28. februára 1924.)

V prípade súbehu viac trestných činov predpisuje § 102. Tr. z., aby peňažitá pokuta na každý trestný čin bola uložená osobite.

Najv. súd vyhovuje opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému gen. prokuratúrou, a vyrieka, že rozsudkom sedrie jako súdu odvolacieho bol porušený zákon v predpise § 102. Tr. z. tým, že pri kvalifikácii činu za dvojnásobný prečin pomlavy bola obžalovanému vymenaná len jedna peňažitá pokuta jako trest hlavný a len jedna jako trest pobočný. Rozhodnutie toto proti stránkam nemá účinku.

Okresný súd vo..... odsúdil obžalovaného pre dvojnásobný prečin pomlavy protiviaci sa § 1. zk. čl. XLI: 1914., na zmlade § 3. uvedeného zákona s upotrebením § 92. a 102. Tr. z. na 200 a 200 Kč. peňažitý trest jako hlavný a 100 a 100 Kč peňažitý jako pobočný trest.

Následkom odvolania obžalovaného, sedria..... jako odvolací súd zrušila na základe dovodu zmätočnosti dľa § 385. č. 2. Trpp. rozsudok okresného súdu..... len čo do trestu a odsúdila obžalovaného dľa § 3. zák. čl. XLI: 1914. s použitím § 92. Tr. z. k peňažitej pokute 100 Kč jako trestu hlavnému a 20 Kč jako trestu vedľajšiemu, s tým odôvodnením, že nesprávne bol použitý § 102. Tr. z., ponevác okresný súd na dvojnásobný prečin pomlavy, tedy čin tohože druhu, uložil nesprávne na každý jednotlivý peňažitú pokutu. Tento rozsudok je právoplatný.

Generálne prokuratúra podala však k Najvyššiemu súdu opravný prostriedok ku zachovaniu právnej jednotnosti, tvrdiac, že rozsudkom sedrie porušený bol zákon v predpise § 102. Tr. z.

Tento opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti generálnej prokuratúry sľhľadal Najvyšší súd základným.

Sedria jako odvolací súd ponechala kvalifikáciu činu obžalovaného za dvojnásobný prečin pomlavy nedotknutú a dľa toho uznala tiež na dva trestné činy. V prípade súbehu viac trestných činov predpisuje § 102. Tr. z., aby peňažitá pokuta na každý trestný čin bola uložená osobite. Pri tom nerobí tento predpis zákona žiadnej odchylky pri trestných činoch tohoto istého druhu, aj v takových prípadoch treba peňažité pokuty na každý čin zvlášť vymerať. Predpisu tohoto § má sa plne použiť aj v takových prípadoch, keď tresty peňažité sú uložené s použitím § 92. Tr. z. na miesto trestu väzenia, hoci aj by toto bez použitia § 92. Tr. z. malo byť vymerané za viac trestných činov dľa § 96. Tr. z. jako jediný trest súhrnný; keď sa s použitím § 92. Tr. z. peňažité pokuty uľožia, treba za každý konkurujúci trestný čin zvláštnu peňažitú pokutu uľožiť, lebo predpis § 102. Tr. z. je všeobecný a není obmedzený na tieto prípady, kde by sa peňažité pokuty mali iba už dľa zákonnej trestnej sadzby uľožiť. Bolo tedy v rozsudku okresného súdu v každom smere správne vymeranie dvoch peňažitých trestov hlavných a dvoch peňažitých trestov vedľajších, dôvodu zmätočnosti podľa § 385. Trpp. tu nebolo a bol preto rozsudkom sedrie jako odvolacieho súdu hore citovaným, porušený zákon v ustanovení § 102. Tr. z.

Najvyšší súd preto návrhu generálnej prokuratúry vyhovel a rozhodol, ako hore je uvedené.

Ponevác ale rozhodnutie sedrie bolo pre obžalovaného priaznivejšie, nemá podľa § 442. Trpp. posl. odst. toto rozhodnutie pre stránok žiadneho účinku. J

C. Zm III. 48/24 dňa 6. marca 1924.

Samovoľné odstúpenie od vykonania trestného činu jako trestnosť vylučujúca príčina v smysle bodu 1. § 67. Tr. z.

Najvyšší súd vyniesol tento

r o z s u d o k :

Zmätnočná sťažnosť sa zamieta.

D ô v o d y :

Proti rozsudku porotného súdu štátny zástupca oznámil zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1. c) § 385. Trpp. lebo odpoveďou porotcov danou na VI. otázku onýlne je zistený ten trestnosť vylučujúci dôvod, že obžalovaný dobrovoľne odstúpil od vykonania započatého zločinu usmrtenia človeka. Táto sťažnosť je bezzákladná. Porotci odpoveďou danou na I. otázku za pravdivé prijali, že obžalovaný dňa 1. februára 1922 okolo pol 22. hodiny v bezprostrednej blízkosti asi 75 cm vzdialený jedenkrát vystrelil z ostro nabitého revolvera na Jozefa P-a, tak že guľa pri

jeho hlave preletela, ale ho netrafila. Jozef P. nato vbehol do bytu Ilony K-ovej, odkiaľ práve vyšiel, a tak sa mu nič nestalo.

Tieto skutočnosti sú doplnené odpoveďou danou na V. otázku, ktorou porotci zistili, že revolver obžalovaného bol nabitý 9 kusmi ostrých nábojov, a že Jozef P. po výstrele zdržoval sa asi 2—3 minuty na mieste činu.

Doslovné znenie I. otázky pripúšťa i ten výklad, že poškodenému preto sa nič nestalo, lebo vbehol späť do bytu Ilony K-ovej.

Tento záver ale odporuje tej skutočnosti, že guľa preletela pri hlave obžalovaného. Tá okolnosť, že guľa netrafila, nemôže byť v súvislosti s tým, že poškodený vbehol do bytu K-ovej. Naposledy spomenutá skutočnosť bola by mohla byť len prekážkou toho, aby obžalovaný mohol ešte raz streliť na poškodeného. Tento záver je ale vylúčený odpoveďou na VI. otázku, dľa ktorej poškodený po výstrele ešte 2—3 minuty zostal na mieste činu, obžalovaný bol by mohol i viac rázy na neho strieľať, pokiaľ mal v revolvere 9 nábojov.

Z toho plynie, že porotci zistili, že poškodený po výstrele ešte 2—3 minuty zostal na mieste činu a len potom vbehol do bytu K-ovej, ďalej že obžalovaný behom týchto 2—3 minút nestrelil viac na poškodeného, ačkoľvek bol by mohol. Není tedy odporu medzi skutočnosťami zistenými odpoveďami, danými na I. a V. otázku, ktoré vzájemne sa dopĺňujú.

Naproti tomu je pojmový odpor medzi odpoveďami danými na IV. a VI. právne otázky. Odpoveďou na IV. otázku porotci zistili, že obžalovaný započal vykonanie toho svojho zúmyselného činu, aby Jozefa P-ho usmrtil, bez toho, aby vopred bol uvážil svoj úmysel, tento svoj čin ale z príčiny mimo neho stojacej nemohol dovŕšiť.

Naproti tomu odpoveďou na VI. otázku porotci vyslovili, že obžalovaný samovoľne odstúpil od vykonania svojho činu. Tento odpor bol zapríčinený tým, že porotný súd porušením 3. odst. § 5. §§ 9. a 10. Trpp. nov. pojal do výpomocnej hlavnej právnej otázky i náležitosti vedľajšej otázky danej na základe bodu 1. § 67. Tr. z., hoci výpomocná hlavná právna otázka mala by byť osnovaná výlučne dľa znenia §§ 279. a 65. Tr. z. Uvedené nesprávnosti mohli by byť síce považované za dôvody zmätku dľa bodov 4. a 6. § 29. Trpp. nov., pokiaľ ale uvedené formálne dôvody zmätočnosti neboly uplatnené zmätočnou sťažnosťou, a pokiaľ tieto neslúžily v neprospech obžalovanému, ktorý bol oslobodený, preto Najvyšší súd dľa odst. 4. § 29. Trpp. nov. nemohol hľadiť na horeuvedený zmätok z úradnej moci.

Z materiálneho dôvodu ale není možno úspešne napadnúť rozsudok porotného súdu. Zo zistených skutočností není možno zistiť, že obžalovaný po výstrele by nebol vedel, že netrafil poškodeného, tedy že on nebol by býval vedomý toho, že nevykonal svoj zamýšľaný čin. Pokiaľ tedy obžalovaný mal dost príležitosti viac ráz strieľať na poškodeného a tak dovŕšiť svoj zamýšľaný čin zabitím poškodeného, to predsa neurobil, z toho len ten záver je správny, že obžalovaný dobrovoľne ustúpil od vykonania započatého zločinu. Preto nemýšľali sa porotci, keď kladne odpovedali na VI. vedľajšiu právnu otázku, a obžalovaný správne nebol za vinného uznaný zo zločinu zúmyselného zabitia človeka.

Čin obžalovaného — zistený v kladne riešených skutkových otázkach, vyčerpáva síce skutkovú podstatu dovŕšeného prestupku dľa § 41. Tr. z. o prest., pre ktorý obžalovaný bol by mohol byť trestaný dľa § 68. Tr. z.

Ponevác ale na základe § 41. Tr. z. o prest. výpomocná otázka daná nebola, a rozsudok porotného súdu není napadnutý zmätočnou sťažnosťou, založenou na bod 1. a) § 385. Trpp. a Najvyšší súd z úradnej povinnosti nemôže hľadiť na materiálny dôvod zmätočnosti v neprospech obžalovaného, preto Najvyšší súd nemohol za vinného uznať obžalovaného z hore-vedeného prestupku.

Bezzákladná zmätočná sťažnosť bola na základe § 36. Trpp. nov. zamietnutá.

(Č. Zm. III. 409/24 zo dňa 24. júla 1924.)

Dr. C. Bařinka:

Přehled občanských rozhodnutí N. S.

K odůvodnění sudiště hospodářského podniku dle § 28. O. p. p. nevyžaduje se ještě další předpoklad, aby žalovaný svoji osobní činnosti k hospodaření na tomto podniku přispíval.

Správně uvádí odvolací soud, že k odůvodnění příslušnosti dle 2. věty § 28. obč. p. p. třeba dvou předpokladů, za prvé, aby nemovitý majetek žalovaného v obvodu dovolaného soudu opatřen byl obytnými a hospodářskými budovami a za druhé, by na něm žalovaným bylo hospodařeno.

Správně též odvolací soud zjišťuje, že na vinici žalovaného, o kterou se jedná, jsou obytné a hospodářské budovy a že na ní žalovaný svým správcem hospodaří a zdržuje se tam několik dní za účelem dohledu.

Účelem tohoto ustanovení zákona je poskytnouti dodavateli pro hospodářský podnik žalovaného možnost, domáhati se pohledávky z takové dodávky na soudě tohoto hospodářského podniku.

Proto Nejvyšší soud rekursu žalobcovu vyhovil, napadený rozsudek odvolacího soudu změnil a sporu překážející námitku žalovaného zamítl.

Rv. III. 723/22 z 26. IX. 1924.

Prenajímateľ je povinný predmet arendy arendátorovi do úžitku dať a tiež starať sa o to, aby arendátor behom arendálnej doby mohol nehnuteľnosť užívať.

Není sporné medzi stránkami, že dňa 15. apríla 1918 žalobník na rok 1918 vzal do arendy čiastku nehnuteľnosti žalovaného, ktoré byly spoločným majetkom žalovaného jako aj Adolfa H. a Jakuba H., a že 2000 korunovou arendu žalobník zaplatil žalovanému. Dľa údaju strán jeden spoluvlastník rečených nehnuteľností, a síce Adolf H., celú úrodu sena v roku 1918 sám sobral, následkom čoho žalobník zo sena nič nedostal.

Ponevác však bolo zistené, že žalovaný nedal nehnuteľnosti žalobníkovi do úžitku a neprekazil to, aby jeden zo spolumajiteľov celú úrodu